

Vecāki!

Uhh, kam tik mēs neesam gājuši cauri...

Nesaprotu, kā jūs mūs visi izturējāt? Tas darbs, kas nekad nebeidzas, tās rūpes, kuras turpinās mūžīgi un tā pastāvēšana par mums pat tad, ja tas, ko mēs darām, ir galīgi garām. Pacietība... skat, kur tā ir atvedusi - no mazas radībiņas pirms 18 - 19 gadiem, tagad jūsu priekšā stāvām mēs - nu jau gandrīz pieauguši, skolu pabeiguši, gandrīz jau apzinīgi ...

Jūs esiet tie, ar kuru palīdzību mēs esam izauguši tieši tādi, kādi esam. Visu dzīvi jūs mums mācāt, kas ir labs un kas - slikts. Dzenat uz priekšu un neļaujiet padoties.

Un nepārstājiet darīt to, jo šis ir tikai mazs kontrolpunkts - mums vēl tik daudz priekšā!

Paldies jums vecāki!!!

Paldies vecākiem. 12.klases vārdā – Haralds Miķelsons